

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **SAZKA, a. s.,** se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, zastoupena Dr. JUDr. Miroslavem Zámiškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 21/2010 – 151,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně - SAZKA, a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 21/2010 – 151, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 21/2010 – 151, zamítl žalobu společnosti SAZKA, a. s., kterou se domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále také „finanční ředitelství“) ze dne 27. 2. 2008, č. j. 2925/08-1300-105163, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 7. 2007, č. j. 217433/07/009511/4420, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc duben roku 2007, kterým jí byla vyměřena daň z přidané hodnoty - vlastní daňová povinnost ve výši 23 534 660 Kč (dále též „daň“). Městský soud vyšel z toho, že mezi účastníky řízení je sporná otázka výkladu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), resp. že je sporný výklad ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané

hodnoty ve znění platném a účinném po 1. 4. 2006, tedy po novelizaci provedené zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách (dále jen „zákon č. 109/2006 Sb."). Tímto zákonem došlo ke zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým byla do 31. 12. 2004 omezena platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Konkrétně šlo o posouzení otázky, zda ustanovení právního předpisu, o němž právní předpis stanovil, že k určitému dni pozbývá platnosti, může znovu nabýt platnosti a účinnosti „jenom" tím, že samo ustanovení, na jehož základě předtím platnosti pozbylo, bylo následně jiným právním předpisem zrušeno. Městský soud v tomto směru dovodil, že pokud pozbude platnosti některé ustanovení zákona, potom přestává být toto ustanovení součástí platného právního řádu. Tak tomu bylo i v této věci. Pozbytím platnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty nabyla účinnosti úprava obsažená v ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Proto od 1. 1. 2005 pozbyla platnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty a současně přestala být tato ustanovení i součástí právního řádu České republiky. Pokud pak došlo ke zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty - tj. ustanovení, které původně zakotvovalo pozbytí platnosti uvedených ustanovení § 51 a § 68 zákona o dani z přidané hodnoty - nemůže to mít za následek opětovné nabytí platnosti těchto ustanovení. K tomu může dojít jen na základě řádného legislativního procesu, tedy totožným způsobem, jakým tato ustanovení pozbyla platnosti. Městský soud proto nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že i při pozbytí platnosti uvedených ustanovení tato nadále zůstala součástí právního řádu České republiky, a že zrušením zrušujícího ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty došlo k obnovení jejich platnosti. Ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění do 31. 12. 2004, se tedy nestaly platnou a účinnou součástí tohoto zákona v souvislosti s novelou provedenou zákonem č. 109/2006 Sb. Neobstojí proto ani argument žalobkyně o podobnosti postupu zákonodárce a postupu Ústavního soudu, pokud ten rozhoduje o zrušení jednotlivých právních předpisů, resp. jejich některých ustanovení. Je tomu tak proto, že proces rušení právních předpisů podle čl. 87 odst. 1 Ústavy není totožný se zákonodárným procesem, kdy dochází k pozbytí platnosti ustanovení zákona na základě ukončeného legislativního procesu. Provedená legislativní změna, stejně jako závěr správního orgánu, jenž byl nad to založen na interpretaci vnitrostátního práva, ostatně odpovídá i obsahu a povaze Směrnice 2006/112/ES, která osvobození od daně z přidané hodnoty u sázek, loterií a her ponechává za podmínek a omezení stanovených jednotlivými členskými státy. Městský soud neshledal důvodnou ani výtku žalobkyně, že v její věci mělo být postupováno podle zásady in dubio mitius. Je tomu tak proto, že vedle sebe neexistovaly dvě právní normy, které by na tutéž situaci pohlížely rozdílně. Sporná ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty neobživly v důsledku přijetí zákona č. 109/2006 Sb., a proto zde nebyla konkurence dvou různých výkladů tohoto zákona. Ze všech shora uvedených důvodů městský soud došel k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka především vytýká městskému soudu formální pochybení, neboť nesprávně uvedl, že ustanovení § 113 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je přechodným ustanovením. Přechodná ustanovení zákon o dani z přidané hodnoty

obsahuje v ustanovení § 111, a ustanovení § 113 citovaného zákona upravuje účinnost předpisu, resp. odlišnou účinnost jeho některých ustanovení. Zásadně nemůže souhlasit s městským soudem, pokud jde o právní hodnocení novely zákona o dani z přidané hodnoty. Správní soud nesprávně uvážil otázku účinků (právních následků) novelizace zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb., jímž bylo zrušeno ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým bylo stanoveno, že § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 téhož zákona pozbývají platnosti dnem 31. prosince 2004. Je proto nesprávný závěr, že zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty nemělo žádný vliv na opětovné zařazení ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 téhož zákona do současně účinného zákona o dani z přidané hodnoty, a že k platnosti a účinnosti těchto ustanovení je nutné jejich opětovné vyhlášení ve Sbírce zákonů. Třeba přitom poukázat zejména na úmysl zákonodárce a na teleologický výklad, který však městský soud při svém rozhodování opomenul. Pro posouzení daného sporu není rozhodující úmysl zákonodárce při přijímání zákona o dani z přidané hodnoty, ani to, že od 1. 1. 2005 nabylo účinnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, ale úmysl zákonodárce, kterým byl veden při schvalování zákona č. 109/2006 Sb. Tímto úmyslem se městský soud nezabýval, i když byl v žalobě podrobně rozebrán. Jinak by musel dojít k závěru, že zákonodárce si byl plně vědom toho, že navrhované ustanovení týkající se zrušení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty uvede znovu v platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Není též zřejmé, proč městský soud ve svém rozsudku argumentuje pravomocí Ústavního soudu, když nikdy nenamítala, že by ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty bylo v rozporu s ústavním pořádkem. Městský soud tak ve svém rozhodnutí reaguje na zcela jiné skutečnosti, než jaké byly v rámci soudního řízení vznášeny (např. pravomoc daná Ústavnímu soudu), namísto toho, aby odůvodněně vyhodnotil, zda a z jakého důvodu v daném případě mohlo či nemohlo, v rámci přijetí zákona č. 109/2006 Sb., dojít k rehabilitaci dotčených ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Novelou zákona o dani z přidané hodnoty, provedenou zákonem č. 109/2006 Sb., došlo k úplné rehabilitaci ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, jejichž platnost byla v minulosti omezena zrušeným ustanovením § 113 písm. b) téhož zákona. K této rehabilitaci přitom došlo plně v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Rozsudek městského soudu je navíc ve výroku II. nejen nepřezkoumatelný a nezákonný, ale též vydaný v rozporu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s. Je tomu tak proto, že v předcházejícím rozsudku v této věci (sp. zn. 7 Afs 11/2010) uložil Nejvyšší správní soud městskému soudu, aby v dalším řízení rozhodl i o nákladech původního řízení o kasační stížnosti - ve kterém byla jako účastnice řízení úspěšná. Městský soud na tento názor nereflektoval a stroze bez bližšího odůvodnění rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (konstatoval, že výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.). Z uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství se k podané kasační stížnosti vyjádřilo tak, že námitky, jež stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti jsou obdobné těm, které uváděla již ve správní žalobě. S těmi se pak městský soud vypořádal správně a přezkoumatelným způsobem. Po věcné stránce pak jde o posouzení právní otázky, která byla již řešena i Nejvyšším správním soudem (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 61/2009), který shledal jako nesprávnou stěžovatelčinu argumentaci k výkladu zákona o dani z přidané

hodnoty (§ 51, § 68 a § 113). Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že platebním výměrem správce daně ze dne 20. 7. 2007, č. j. 217433/07/009511/4420, byla stěžovatelce stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc duben 2007 – vlastní daňová povinnost ve výši 23 534 660 Kč. Finanční ředitelství žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2008, č. j. 2925/08-1300-105163, odvolání stěžovatelky zamítlo. Jak správce daně, tak i finanční ředitelství při svém rozhodování došly oproti stěžovatelce k závěru, že novelizací zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. bylo zrušeno ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty bez toho, že by následkem této novelizace bylo i obnovení platnosti § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 téhož zákona. Stěžovatelce proto nebyl uznán oprávněným uplatněný nárok na odpočet daně u přijatých plnění, která použila pro provozování vybraných loterií a jiných podobných her podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“). Bylo tomu tak z toho důvodu, že od 1. 1. 2005 nebylo provozování vybraných loterií a jiných podobných her stěžovatelkou podle zákona o loteriích osvobozeno od daně z přidané hodnoty s nárokem na odpočet daně. S tímto právním závěrem finančního ředitelství a správce daně stěžovatelka nesouhlasila, a proto se domáhala jeho přezkoumání městským soudem. Městský soud rozsudkem ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 155/2008 – 85, žalobu stěžovatelky zamítl. Tento rozsudek městského soudu však pro nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, č. j. 7 Afs 11/2010 - 201, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V pořadí již druhým rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 21/2010 - 151, městský soud opět zamítl podanou žalobu stěžovatelky, neboť ji taktéž - jako v prvém případě - neshledal opodstatněnou. Právě proti tomuto rozsudku městského soudu směřuje nyní Nejvyšším správním soudem projednávaná kasační stížnost.

Rozsudek městského soudu je v souladu se zákonem.

Podle ustanovení § 113 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2006, nabyl tento zákon účinnosti dnem vstupu smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii v platnost, s výjimkou a) ustanovení § 23 odst. 3, ustanovení § 73 odst. 3 věty poslední a ustanovení § 51 odst. 1 písm. j), která nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2005, b) ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10, která pozbyla platnosti dnem 31. 12. 2004.

Podle čl. XVII bodu 2 zákona č. 109/2006 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2006, se zákon o dani z přidané hodnoty změnil tak, že v ustanovení § 113 byla na konci písmene a) čárka nahrazena tečkou, písmeno b) bylo zrušeno a zároveň bylo zrušeno označení písmene a).

V dané věci je spor o to, zda novelizací ustanovení § 113 zákona o dani z přidané hodnoty provedenou zákonem č. 109/2006 Sb. došlo k opětovnému nabytí platnosti a

účinnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, která pozbyla platnosti dnem 31. 12. 2004.

Skutečnost, že ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty nebyla přímo zrušena, nýbrž jen pozbyla platnosti, je třeba vykládat tak, že se jedná pouze o odlišnost legislativně technickou, a nikoliv odlišnost významovou. K ukončení platnosti citovaných ustanovení, a nikoliv k jejich výslovnému zrušení totiž zjevně došlo proto, že toto ukončení bylo upraveno přímo v zákoně o dani z přidané hodnoty, a nikoliv v zákoně jiném, kterým by se zákon o dani z přidané hodnoty novelizoval.

Pouhým zrušením derogačního ustanovení nemůže podle Nejvyššího správního soudu dojít k opětovnému nabytí platnosti a účinnosti dříve zrušených zákonných ustanovení. Tento postup by totiž nebylo možno považovat za „tvorbu zákonů“, resp. legislativní proces, nýbrž spíše za proces jakéhosi „zmrtvýchvstání“, který je v oblasti normotvorby zcela nepřípustný. Podstata zákonodárné moci spočívá v přijímání nových pravidel, kterými samozřejmě mohou být i rušena, modifikována či zcela měněna pravidla dosavadní. Podle způsobu této změny či rušení lze rozlišovat přímou a nepřímou derogaci právních předpisů. Při přímé derogaci je původní předpis zrušen, a přestal proto být součástí právního řádu. V případě nepřímé derogace pak právní předpis není formálně zrušen, případně není ukončena jeho platnost, nýbrž pouze není aplikovatelný z důvodu existence jiného právního předpisu (novějšího, speciálního, vyšší právní síly), a poté, co je tato překážka odstraněna, v zásadě jeho aplikovatelnosti nic nebrání.

Důsledek, který z novelizace ustanovení § 113 zákona o dani z přidané hodnoty dovozuje stěžovatelka (tj. vznik nových práv a povinností vyvolaný pouhým zrušením derogačního ustanovení), by byl myslitelný pouze v případě derogace nepřímé, kdy právní předpis je i nadále formálně součástí právního řádu, nicméně je neaplikovatelný z důvodu pozdější právní úpravy. Ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty však pozbyla platnosti, tj. přestala být součástí právního řádu.

S ohledem na výše uvedené může dojít k „obnovení“ formálně zrušeného pravidla pouze jeho výslovným opětovným přijetím, případně výslovným obnovením. V opačném případě by reálně hrozilo, že zákonodárný proces povede k porušení všech základních požadavků na něj kladených a role zákonodárce by byla zcela degradována. Pokud spočívá podstata legislativního procesu ve stanovení určitého pravidla chování a jestliže zákonodárce toto pravidlo zrušil, nic mu v zásadě nebrání v tom, aby v budoucnu stejné či podobné pravidlo opětovně zavedl, resp. výslovně obnovil. Stejného výsledku však nemůže dosáhnout tím, že pouze zruší původní derogační ustanovení.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty pozbyla platnosti dnem 31. 12. 2004, přičemž novelizací ustanovení § 113 téhož zákona provedenou zákonem č. 109/2006 Sb. nemohlo dojít k obnovení platnosti a účinnosti citovaných ustanovení. Provozování loterií a jiných podobných her ve smyslu ustanovení § 60 zákona o dani z přidané hodnoty tedy bylo v předmětných zdaňovacích obdobích v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 písm. j) zákona o dani z přidané hodnoty plněním osvobozeným od daně z přidané hodnoty bez nároku na odpočet daně. Stěžovatelka proto neměla podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném

zdaňovacím období - měsíci dubnu roku 2007 - nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použila k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v ustanovení § 51 zákona o dani z přidané hodnoty. Závěr městského soudu vyslovený v napadeném rozsudku je proto souladný se zákonem.

K obdobnému závěru došel ostatně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 58/2008 - 65, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil závěr, že: „*Ustanovení § 68 odst. 10 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2004, pozbylo platnosti v souladu s § 113 písm. b) citovaného zákona, ve znění účinném do 31. 3. 2006. Došlo-li zákonem č. 109/2006 Sb. ke zrušení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, nevedlo to k resuscitaci § 68 odst. 10 uvedeného zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2004*“. Na tento právní názor navázal kasační soud ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2009, č. j. 2 Afs 131/2008 - 137, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1874/2009, a v němž tento soud mimo jiné judikoval, že: „*Pouhým zrušením derogačního ustanovení nedochází k opětovnému nabytí platnosti a účinnosti dříve derogovaných zákonných ustanovení. Přímou derogací je totiž původní předpis zrušen, přestal být součástí právního řádu a k „obnovení“ formálně zrušeného pravidla může dojít pouze jeho výslovným opětovným přijetím v zákonodárném procesu*“. Toutéž materií se posléze zabýval i nyní rozhodující senát Nejvyššího správního soudu, a to v rozsudku ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Afs 61/2009 - 203. Nejvyšší správní soud rozhodující v této věci pak neshledal jediného důvodu k tomu, aby se odchýlil od svého dřívějšího názoru.

Ponechat bez povšimnutí nelze ani nejnovější judikaturu Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 1696/09, který je dostupný na www.nalus.usoud.cz, deklaroval, že „*Přijetím zákona č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách, jenž nabyl účinnosti dne 1. 4. 2006 (tj. čl. XVII bod 2 uvedeného zákona) a kterým byl zrušen § 113 písm. b) zákona o DPH, přestalo citované ustanovení zákona o DPH normativně existovat. Nicméně zákon o sociálních službách nijak normativně neupravil následek, ke kterému aplikací ustanovení § 113 písm. b) zákona o DPH již došlo; tento následek tak tedy zůstal zachován. Jinými slovy, chtěl-li by zákonodárce docílit stavu, aby existovala pravidla, jichž se stěžovatelka dovolává, musel by je ve formě zákona výslovně přijmout; tak se tomu ale nestalo*“. Vyslovený právní názor městského soudu tedy obstojí nejen na poli práva jednoduchého, ale i na poli práva ústavního.

Nejvyšší správní soud posoudil jako neopodstatněnou i výtku stěžovatelky, týkající se výroku II. a k němu se vztahujícího odůvodnění rozhodnutí městského soudu o nákladech řízení.

Je tomu tak proto, že vyslovený výrok o nákladech řízení má oporu v zákoně. Odůvodnění rozsudku městského soudu stran nákladů řízení je poměrně strohé. Zcela však ale odpovídá zákonu a je přiměřené posuzované materii. Z uvedeného odůvodnění vyplývá, které ustanovení zákona vzal správní soud v úvahu (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a k jakému došel závěru.

Kasační soud pak v této otázce neshledal ani důvody k tomu, aby se odchýlil od svého dřívějšího právního názoru vysloveného již v rozsudku ze dne 19. 11. 2008,

č. j. 1 As 61/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor, že: *„Do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.*“Jinými slovy vyjádřeno, pro soudní řízení správní platí zásada, že v souladu se zákonem rozhoduje správní soud o nákladech řízení jako o celku a podle úspěchu ve věci, nestanoví-li zákon jinak. Obstojí proto výrok rozsudku městského soudu, kterým tento správní soud nepřiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení před zdejším soudem ve věci sp. zn. 7 Afs 11/2010, a to i přesto, že v této fázi řízení před správními soudy byla stěžovatelka procesně úspěšná. Stěžovatelka však vcelku ve věci úspěch neměla a jako procesně neúspěšný účastník proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Bylo by ostatně i proti smyslu zákonné úpravy ukládat procesně úspěšnému správnímu orgánu povinnost k náhradě nákladů řízení stěžovatelky, když rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkoumání a zrušení se domáhala, zcela vyhovovalo zákonu (obstálo v testu zákonnosti).

Neobstojí ani námitka stěžovatelky, že městský soud nereflektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku ve věci sp. zn. 7 Afs 11/2010 a týkající se povinnosti rozhodnout v dalším řízení i o nákladech uvedeného kasačního řízení. Je tomu tak proto, že uvedený výrok II. rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 21/2010 – 151, v sobě zahrnuje i náklady řízení o v pořadí prvé kasační stížnosti stěžovatelky. Na výsledném neúspěchu stěžovatelky ve věci nic nemění ani okolnost, že v jedné z dílčích fází soudního přezkoumávání správního rozhodnutí žalovaného byla, pro pochybení městského soudu, procesně úspěšná. Jak již bylo uvedeno - pro výrok rozhodnutí o nákladech řízení ve správním soudnictví je rozhodující plný úspěch ve věci. Stěžovatelka však ve věci úspěšná nebyla, a to ani z části.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ve věci úspěch sice mělo, nevznikly mu však náklady řízení převyšující jeho běžnou činnost. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal, a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček

předseda senátu